

τινα προπεμπόμενον εἰς τὸν τάφον, ἠρώτησε, πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀποθανών; *Καν-νιχ-φερστάαν*, ἀπεκρίθησαν πρὸς αὐτὸν ὁμοίως· ἄ! ἔκραξεν ὁ Γάλλος νεανίσκος, ὁ δυστυχῆς *Κανιχφερστάαν!* . . προβέλεπον τῷ ὄντι, ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτοῦ, φθάσασα εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, δὲν ἠδύρατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ! . . τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη τῶν θνητῶν! . . καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ κατάλυμα αὐτοῦ συνέταξεν ἐκτεταμένην διατριβὴν περὶ τοῦ ἀώρου θανάτου τοῦ εὐτυχοῦς *Κανιχφερστάαν*, καὶ περὶ τῆς ματαιότητος καὶ τοῦ ἐπισφαλοῦς τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐδημοσίευσεν διὰ τοῦ τύπου.

ΥΜΝΟΣ ΕἰΣ ΥΓΕΙΑΝ.

Σὲ ὑμνῶ καὶ μακαρίζω, μακαρία, ἔρασμαία,
παμβασιλεία υἰγεία.

Σὺ ὡς ὄναρ διαλύεις ἀθυμίας, ἀρρώστιας,
καὶ στολίζεις κατοικίας.

Σὺ λιμὴν ὑπάρχεις μέγας πενομένων, θλιβομένων,
κ' ἐν δεινοῖς χειμαζομένων.

Ἐνεκά σου, ζωηφόρε, εὐθυμοῦμεν, εὐτυχοῦμεν,
κ' εἰς μαθήσεις προχωροῦμεν.

Καὶ πετώμεν εἰς τὰ ὕψη τῆς σοφίας, μετ' εὐκλείας,
σῆς τυχόντες βοθησίας.

Σὲ ποθοῦσι διὰ βίου φύλ' ἀνθρώπων πολυτρόπων
διὰ σὲ εἰς πάντα τόπον·

Τὸν Θεὸν παρακαλοῦσι, σὲ ζητοῦντες, σὲ αἰτοῦντες,
ἀγαπῶντες καὶ φιλοῦντες.

Ἔτις χωρὶς σου ἐκ τῶν ζώντων ἐνηθάσκει, ἐγγηράσκει,
ἐκ δεινῶν ἀποδιδράσκει;

Ἄλλ' οὐχὶ εἰς Ἄθην βαίνει μετὰ πόνων καὶ ἀγώνων
καὶ παμπόλλων ἀλγηδόνων;

Αἶ! ἀνάπαυσις βροτεία, πλουσιότης, ἐνδοξότης
εἰσι πλὴν σου ματαιότης!

Σὺ παμπόθητέ μοι ἔσο συνεργάτις καὶ προστάτις,
σὺ αἰεὶ συνεπιβάτις.

Καὶ σὺν χάριτι καὶ Μούσαις, ὦ υἰγεία φερολβία,
Γλυκυτάτη συντροφία.

(ὑπὸ Γρηγορίου Φωτεινοῦ.)

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΟΥΘ,

ἢ τὰ ἦθη τοῦ αἰῶνος.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ.

(*Συνέχεια ἐκ τῶν Ἀριθμῶν 10, 11 καὶ 12.*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Ἡ ἐπάροδος.

Τέσσαρας περίπου μῆνας μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῆς εἰκόνης ὁ γέρον Μαλουκάτος ἔγραψε πρὸς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Λιγαρίδην νὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην, ὅπου περιέμενον αὐτὸν διὰ νὰ συμπαραλάβῃ εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελέτα νὰ κάμῃ περιήγησιν κατὰ τὰς κυριώτερας πόλεις, πρὶν ν' ἀποκατασταθῇ ἐν Ἀθήναις, ἔθνα εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἐπιβάντες λοιπὸν ἐπὶ ἐμπορικοῦ πλοίου μετέβημεν εἰς Μασσαλίαν, ἐκεῖθεν δὲ ἐπιβιθασθέντες ἐπὶ Γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου ἐφθάσαμεν εἰς Σμύρνην κατὰ τὸν Αὐγούστον μῆνα τοῦ ἔτους 1834.

Ἄλλ' ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ θεὰ τῆς Σμύρνης! ἀναμιμνησκόμενος τὴν ἐν αὐτῇ πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν κενοδοξίαν, ματαιότητα καὶ εὐπιστίαν μου, ἡσχυρόμην ἐμκατὸν μᾶλλον διὰ τὰς τότε μωρίας μου, ἢ διὰ τὴν νῦν πιθήκειον μορφήν, τὴν ὁποίαν τὰ κατ' ἐμὲ παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὲ ἀποδίδωσιν· ὁ δὲ γέρον Μαλουκάτος, ἅμα ἰδὼν με, εἶπεν, ὅτι ἦτο περιττὸν τὸ νὰ τρέφῃ τις ζῶον ἄχρηστον εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, καὶ ἐπρόβαλε πολλάκις εἰς τὸν Λιγαρίδην νὰ μὲ δωρήσῃ εἰς τὸν Πασᾶν τῆς Σμύρνης. Ἡ πρότασις αὕτη μὲ κατέπληξε, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Πασᾶς οὗτος εἶχε καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία, ἢ μετὰ τῶν ὁποίων συμβίωσις δὲν μὲ ἦτο πολὺ εὐάρεστος· ἀλλ' εἴτε ἡ ματαιότης τοῦ Λιγαρίδου, ἀποδιδόντος μεγάλην τινα ἀξίαν εἰς τὴν κτῆσιν σπανίου πιθήκου, εἴτε ἡ διπλασίασις τῶν προσπαθειῶν ἐμοῦ εἰς τὸ νὰ προλαμβάνω καὶ νὰ ἐκτελῶ μετὰ μεγάλης προθυμίας ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ γέροντος Μαλουκάτου κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας τῆς ἐν Σμύρνη διατριβῆς ἡμῶν, κατέπεισαν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ μὲ συμπαραλάβῃ εἰς τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ, καὶ μάλιστα νὰ δεικνύῃ καὶ τινα πρὸς με συμπάθειαν.

Τὰ ἔξοχα προτερήματα τοῦ γέροντος Μαλουκάτου, αἱ συνεχεῖς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν μετὰ στεναγμῶν ἀπέσθινε πρὸς τὸν Λιγαρίδην περὶ τῆς μονογενοῦς αὐτοῦ θυγατρὸς Μαριέτας, καὶ ἡ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας